

Global Bededag for Burma

2018

Siden 2012, i en kampagne for etnisk udrensning, har den burmesiske hær tvunget over 600.000 rohingyaer ind i Bangladesh.

Hævn eller retfærdighed?

David Eubank

Christians Concerned for Burma

Kære bedende venner,
Mange gange tak for den måde, hvorpå I beder med tro og kærlighed. Dette år har mennesker i Burma lidt under mange uretfærdigheder: mord, voldtægter, brændte landsbyer og fordrivelse af over 600.000 rohingya folk; de fortsatte angreb i Kachin, Ta'ang og i det nordlige Shan stat; det burmesiske militærs indgriben i våbenhvileområder; og mangel på omsorg fra regeringen for de mennesker, der er blevet behandlet forkert.

I løbet af denne tid har lokale hjælpeteams besvaret med kærlighed og hjælp så godt de kunne. Vi ser hjælpeteams, der bringer livsnødvendig hjælp til de fordrevne; præster, der trøster deres menigheder og beder for retfærdighed og kærlighed; nye medicinere og lærere, der bliver trænet i junglen til at hjælpe deres folk; og de internationale fællesskaber, der står sammen for at hjælpe de undertrykte. Alt dette er bønnesvar i ondskabens

ansigt.

På nogle områder er Burma forbedret. Der er nu en borgerligt valgt regering og mere frihed i nogle områder, men militæret har stadig den ultimative magt og bruger den. Vi beder om, at militæret må ændre deres hjerter, og for at den valgte regering vil have mod til at stå sammen med dem, der er undertrykte.

Midt i dette er nogle etniske mennesker fra Burma desuden blevet kaldet til at hjælpe i Irak og Syrien, hvor ISIS angriber. Hvordan endte mennesker fra Burma i Mellemøsten og hvad har det med Burma at gøre? Vi blev inviterede fordi mennesker vidste, at vi kunne hjælpe i krigszoner, og vi tog af sted fordi vi tror på, at Gud ikke har grænser for at hjælpe andre.

I den blodige og tragiske by Mosul i Irak, havde min familie, et par volontører samt nogle af vores etniske senior FBR rangere fra Burma nogle oplevelser, som vi ønsker at dele i Burma og andre steder. Disse oplevelser

er ikke nye, men de brændte sig ind hos os på grund af den desperate situation vi så, vores afhængighed af Gud og den åndelige kamp som overgik den fysiske kamp. Midt i dette viste Gud os fire ting.

For det første: uanset hvor Jesus sender os, vil han gå med. Så når vi er bange kan vi bede og spørge, "Jesus, er dette virkelig din vilje?" Hvis vi stadig hører et 'ja', kan vi modigt gå i Hans navn og overvinde ondskaben.

For det andet: når vi står ansigt til ansigt med stor ondskab, kan vi syndefulde mennesker ikke vinde over den. Men hvis vi følger Jesus og kalder Hans navn, bruger han vores svaghed og bringer noget godt ud af det onde.

For det tredje: hvad er forskellen mellem retfærdighed og hævn? Jeg tror, at hævn er et forsøg på at opnå retfærdighed med en ånd fyldt af had og gengæld. Når vi lider under uretfærdighed, kan smerten få os til at hade gerningsmanden og at sidestille deres smerte

For oven: Dave Eubank med Aung San Suu Kyi i 1996. Et møde, der førte til skabelsen af den Globale Bededag for Burma.

med retfærdighed. Men hadet vil lamme os, hvis vi søger efter retfærdighed på denne måde, og vi vil ikke opnå retfærdighed. Retfærdighed kan kun opnås ved kærlighed og nåde. Det betyder, at vi må bede for vores fjender og søge retfærdighed i denne kærlighed, når vi gør noget forkert. Vi har brug for Guds hjælp til at elske dem, der har syndet imod os – og når vi beder om denne kærlighed, vil han hjælpe os. Dette betyder måske, at vedkommende der har syndet mod os bliver straffet, men det vil blive gjort i kærlighedens ånd. Denne ånd holder os fri og leder os mod forsoning.

For det fjerde: vi oplever den magt som den bedende kirke har og vi tror på, at Guds magt gennem bøn er den eneste vej til at opnå frihed, retfærdighed, forsoning og kærlighed.

I Burma – som mange andre steder –, er der had, mord og mange andre uretfærdigheder. Vejen fremad er ved at bede Jesus om hjælp til at elske, og til at vide hvor vi skal gå hen, hvordan vi skal gå, og hvad vi skal gøre. Og uanset hvor Jesus sender os vil han gå med, så vi kan gå i ydmyghed, mod og i Hans kærlighed.

Tak for jeres bønner med os for alle menneskene i Burma. Må Gud velsigne jer.

Med uret fra toppen: Kachin kvinder, der holder små andagtsbøger; Eliya, en Karen mediciner, der behandler en såret irakisk soldat under en hjælpemission i januar 2017; Karen medicinere, der renser sår efterfuldt af dræning af en byld på en ung patient; tung regn og underudviklede veje, gør det svært at komme frem og hjælpe for FBR teams i Chin staten.

Hvor er Gud midt i dette?

Paul Bradley
Free Burma Rangers

**Han har sendt mig
for at bringe godt budskab til
fattige
og lægedom til dem, hvis hjerte er
knust,
for at udråbe frigivelse for fanger
og løsladelse for lænkede,
for at udråbe et nådeår fra Herren
og en hævn dag fra vor Gud,
for at trøste alle, der sørger,
Esajas 61,1-2**

For oven: En Pa-Oh ranger med Karen børn under et Good Life Club program.

Den digitale tid med sociale medier har allerede eksisteret i mange år, og med den kommer en ny evne til at få adgang til nyheder. Bjerger af informationer kommer til os fra over hele verden i en overvældende kaskade.

Det er nemt at føle sig modløs, når man læser om ødelæggelser, krig, økonomiske nedbrydninger, politiske uroligheder og terroristiske handlinger. Hvis jeg skal være ærlig får det mig ofte til at stille spørgsmålet: “hvor er Gud midt i alt dette og hvad kan jeg gøre?”

I Esajas 61 får profeten klart bud fra Gud om hvad han bør gøre midt i den jødiske verdenssituation på daværende tidspunkt. Det samme bud er citeret af Jesus i Lukas Evangeliet kapitel 4, hvor han underviser i synagogen i sin hjemby, Nasaret. Hvad dette tilsyneladende indikerer er, at der var lignende verdenssituationer for både Esajas og for Jesus, og eftersom begge mænd var kaldet til at konfrontere det reelle fysiske problem (Jesus helbredte rent faktisk en blind mand), rækker disse problemer langt over det blotte fysiske og ind i det åndelige hos mennesker.

Så ved at hjælpe den fysiske verden i form af at sætte fangere fri, opmuntre de fattige og hjælpe de sønderknuste, har vi en uendelig indvirkning ved at annoncere Herrens år – frelse – wow!

Beskeden er meget klar: som efterfølgere af Jesus Kristus har vi et bud.

“Fader Gud, må din ånd komme over os som den gjorde over Esajas og din søn, Jesus. Må vi gå med mod til de steder, hvor mennesker er undertrykte og sørger. Jeg beder om, at du må velsigne os med ressourcer til at give fysisk hjælp, og at vi også må være villige til at lægge vores liv ned som du gjorde og proklamere din frelse. Amen.”

Så hvad kan du gøre?

Begynd med at læse dette blad igennem. Bed for hver situation og lyt til Ånden. Vælg en eller to historier og undersøg, hvordan du kan hjælpe. Og hvis Ånden taler til dig, vær villig til at gå ud. Støt dem, som allerede er aktive i de steder eller med de mennesker, som Gud lægger på dit hjerte.

I dette blad

2 Brev fra direktøren

4 Hvor er Gud

6 At Finde Håb i Slummene

7 Et Hybrid Regime

8 Konflikt, udvikling og kompleksitet

11 Opdatering fra det nordlige Burma

12 Stemmer fra Burma

14 Manden bag kameraet

17 Glemte og forladte: historier fra rohingyaerne

***Fra top til bund:** hjælpeteams i træning; medicinere i Karen staten, der opererer; en Shan ranger, der uddeler Good Life Club trøjer i Karen staten.*

At Finde Håb i Slummene

Rangoon, Burma

**Af sikkerhedsmæssige grunde, har denne organisation bedt om at være anonym.*

Mens der er konflikter og fattigdom i mange af de afsidesliggende etniske områder i Burma, er der også lidelser midt i hjertet af landet: i slummene af Rangoon, den største by og tidligere hovedstad i Burma. I disse områder lever over 400.000 mennesker uden passende ly og tilstrækkelige mængder af mad. Adgang til rent vand er begrænset, og der er ingen skoler eller kommunalt sundhedssystem. Disse fællesskaber er udviklet i udkanterne af Rangoon og er omfattet af folk der er flyttet, rejsende landmænd, bjergfolk og fordrevne familier fra Cyclone Nargis. Menneskene bor i en konstant tilstand af uvidenhed og ved, at de kan blive smidt ud når som helst.

I et område af disse slumkvarterer besluttede en lille gruppe af mennesker, bestående af to medicinere fra Chin staten med støtte fra to rådgivere udefra, at hjælpe. I 2013 begyndte de at hjælpe denne sårbare befolkningsgruppe ved at give medicinsk hjælp og transport til klinikker samt ved at undervise 5-6årige. I 2017, med et personale på 9 mennesker, opererede de tre børnehaveklasser og grundlæggende uddannelse i tre landsbyer samt to børnehjem for de børn, der ikke har noget sted at være. De har været i stand

til at sende 25 børn til offentlige skoler – hvilket ikke er nemt, når fødselsattester og andre vigtige dokumenter skal være til stede, før man kan begynde at arbejde med logistik af forsyninger og transport. De forsyner 80 børn med mad samt giver grundlæggende medicinsk behandling, hvor der er brug for det.

Dette er fra en af grundlæggerne: “Målet for vores teams er ikke kun at undervise i at skrive og læse, men også i at tale, i hvordan man viser andre respekt og hvordan man elsker andre. Vi ønsker, at disse børn skal have en lys fremtid. Vi ønsker, at de skal være hjælpsomme og en velsignelse for deres familier, fællesskaber og lande hvor end de vokser op. Dette er grunden til, at vores teams arbejder i slumområderne. Det er det vi føler i vores hjerter, at vi skal gøre. Dette er det vi bør gøre.”

**“Kære børn, lad os ikke elske
med ord eller tunge, men i
gerning og sandhed.”
1. Johannes’ brev 3,18**

A Hybrid Regime

Følgende er skrevet af Dr. Ashley South, en selvstændig analytiker og konsulent, som er specialiseret i fred og konflikt samt etniske politiske problemer i Burma/Myanmar.

Daw Aung San Suu Kyi's National League for Democracy (NLD) vandt en jordskredssejr under valget i november 2015 og forventede en sejr i maj det følgende år. Selvom dette var et 'hybrid regime', hvor den burmesiske hær tilbageholdt kontrol over tre nøgleministerier og 25% af pladserne i parlamentet, er der alligevel opmuntrende udsigter til forandringer i Myanmar. Selvom de seneste to år har set nogle reformer, er mange mennesker skuffede – ikke mindst landets etniske nationale fællesskaber.

Til overraskelse for de fleste observatører, implementerede det forrige U Thein Sein-ledte regime udbredte reformer. Disse reformer inkluderede en fredsproces med mange løfter, men lille substans. Den uerfarne NLD regering arvede denne fredsproces fra det forrige regime, inklusiv en overvågningsramme af våbenhvilen der var domineret af den burmesiske hær, og en proces af politiske dialoger, hvilket var undervejs i de sidste måneder med den forrige regering. Selvom Aung San Suu Kyi har prioriteret fredsprocessen, har de to Forenede Fredskonferencer som hun indtil videre har præsideret, været skuffende. Væsentlig deltagelse har været begrænset til otte Ethnic Armed Organisations, EAO (etniske bevæbnede organisationer), der underskrev The Nationwide Ceasefire Agreement, NCA (den nationale våbenhvileaftale) under den forrige regering i oktober 2015. Størstedelen af landets EAOere har endnu ikke tilsluttet sig NCA – blandt andet på grund af regeringen og den burmesiske hærs afslag om at forhandle i fællesskab med Northern Alliance/Federal Political Negotiation (nordlige alliancer/føderale politiske forhandlinger) og Consultative Committee (rådgivende udvalg), inklusiv Kachin Independence Organisation, KIO (Kachin uafhængigheds organisation) og United Wa State Army (hæren af den forenede Wa stat hær). Selv for de fleste NCA undertegnende EAOere, har politisk dialog indtil videre været utilstrækkelig, fordi den burmesiske hær nægter at tillade

tilstrækkelige diskussioner i Shan staten og andre steder. Blandt andet som et resultat heraf, har Union Peace Conference (den forenede fredskonference) indtil videre resulteret i en aftale med meget få generaliseringer – med lille fremskridt mod en føderal politisk aftale om at afgøre årtier med bevæbnede etniske konflikter.

Samtidig er situationen generelt forbedret i de områder, hvor våbenhvilen fungerer – inklusiv det meste af det sydøstlige Burma. Fællesskaber bliver gendannet efter årtier med bevæbnede konflikter. Men der er stadig lang vej igen, med begrænsede ressourcer til at støtte genopbygningen. Derudover frygter mange fællesskaber, at angreb fra de militariserede statsstrukturer vil trænge ind i forhenværende halvstyrende etniske områder, og processer af naturlige ressourceudvinding og landovertagelse med kun få fordele for den lokale befolkning. Andre steder i landet er situationen endnu mere akut, med nyligt udbredte kampe i det nordlige Shan stat og Kachin stat, hvor EAOere ikke har underskrevet NCA.

Myanmar har været på de internationale overskrifter inden for de seneste par måneder på grund af de sikkerhedstjenesters (og lokale militser) rystende svar på en håndfuld islamiske militante angreb på militære forposter i det vestlige Rakhine stat i slutningen af 2017. Som et resultat af dette, har over 600.000 rohingya muslimer flygtet til nabolandet Bangladesh, hvilket har resulteret i mange veldokumenterede historier om menneskerettighedskrænkelser og brændte landsbyer. Det forbliver uvist, om disse mennesker vil være i stand til at vende tilbage til deres hjem, og under hvilke omstændigheder. Denne seneste vold viser ikke mindst, at den burmesiske hær stadig er en magtfuld og voldelig hær i landet. Mere grundlæggende viser denne nylige kampagne af etnisk udrensning mod rohingyaerne et behov for en genundersøgelse af, hvad det vil sige at være borger i Myanmar.

Konflikt, udvikling og kompleksitet

Følgende tekst og billeder er et uddrag fra The Contested Areas of Myanmar: Subnational Conflict, Aid, and Development, en rapport der er undersøgt og offentliggjort af The Asia Foundation.*

Myanmar er blevet mere påvirket af subnationale konflikter end noget andet land i Sydøstasien. Det endelige dødstal er uvidst, men efter 7 årtier med sporadisk vold, der involverede mange forskellige bevæbnede grupper, er mange tusind civile og bevæbnede kombattanter uden tvivl blevet dræbt. Den videre indvirkning af konflikterne mod befolkningen er endnu mere væsentlig: en langsigtet optagelse af menneskerettighedskrænkelser, kronisk usikkerhed, fattige levevilkår og en gennemtrængende følelse af magtesløshed blandt landets etniske minoriteter. Subnationale konflikter har påvirket Myanmar negativt som helhed ved at retfærdiggøre langvarige politiske roller til militæret og ved potentielt at hold landets økonomi tilbage. Konflikter fortsætter med at forårsage civile dødsfald – Myanmar har det tredje højeste antal af mennesker, der har mistet livet eller er blevet såret på grund af landminer mellem 2014-2016.

I 2016 identificerede The Asia Foundations forskningsteam områder, der var blevet påvirket af aktive eller latente subnationale konflikter i mindst elleve af Myanmar's fjorden stater og regioner. Hver af disse områder, der inkluderer 118 af Myanmar's 330 distrikter, indeholder næsten en fjerdedel af Myanmar's befolkning og er værter for mindst en etniske bevæbnet organisation (EAO), der udfordrer autoriteten i

den centrale regering.

Myanmars subnationale konflikter skiller sig på nogle områder ud fra andre. Størstedelen af subnationale konflikter i Sydøstasien sker i generelt økonomisk stabile lande, mens Myanmar, efter årtier med en autoritær regering, fortsætter med at have et højt niveau af fattigdom. Myanmar's subnationale konflikter er karakteriserede ved det høje antal af ikke-statslige grupper der er, eller har været, aktive – inklusiv mindst tyve EAOere og mange andre bevæbnede organisationer, som for eksempel regeringsknyttet militær. Mens nogle bevæbnede grupper har lavet aftaler med staten, er nye grupper opstået. Nogle konfliktpåvirkede områder i Myanmar er regeret af EAOere, der i nogle situationer har territorier som aldrig har været kontrolleret af den centrale regering, og som arbejder parallelt ved at bygge veje, træne lærere og administrere lokal retfærdighed.

[Disse] konflikter i Myanmar er særligt langvarige. Den gennemsnitlige varighed af subnationale konflikter i Syd- og Sydøstasien, er 45,2 år – mere end dobbelt det globale gennemsnit på 16,8 år. Alligevel har de seks længstvarende subnationale konflikter i Myanmar varet i gennemsnit mere end 66 år. Langvarige subnationale konflikter har retfærdiggjort militærets stærke politiske rolle, skabt store territoriale udfordringer for staten og hindret massiv udvikling (her defineret som økonomiske vækster eller forbedrede levevilkår).

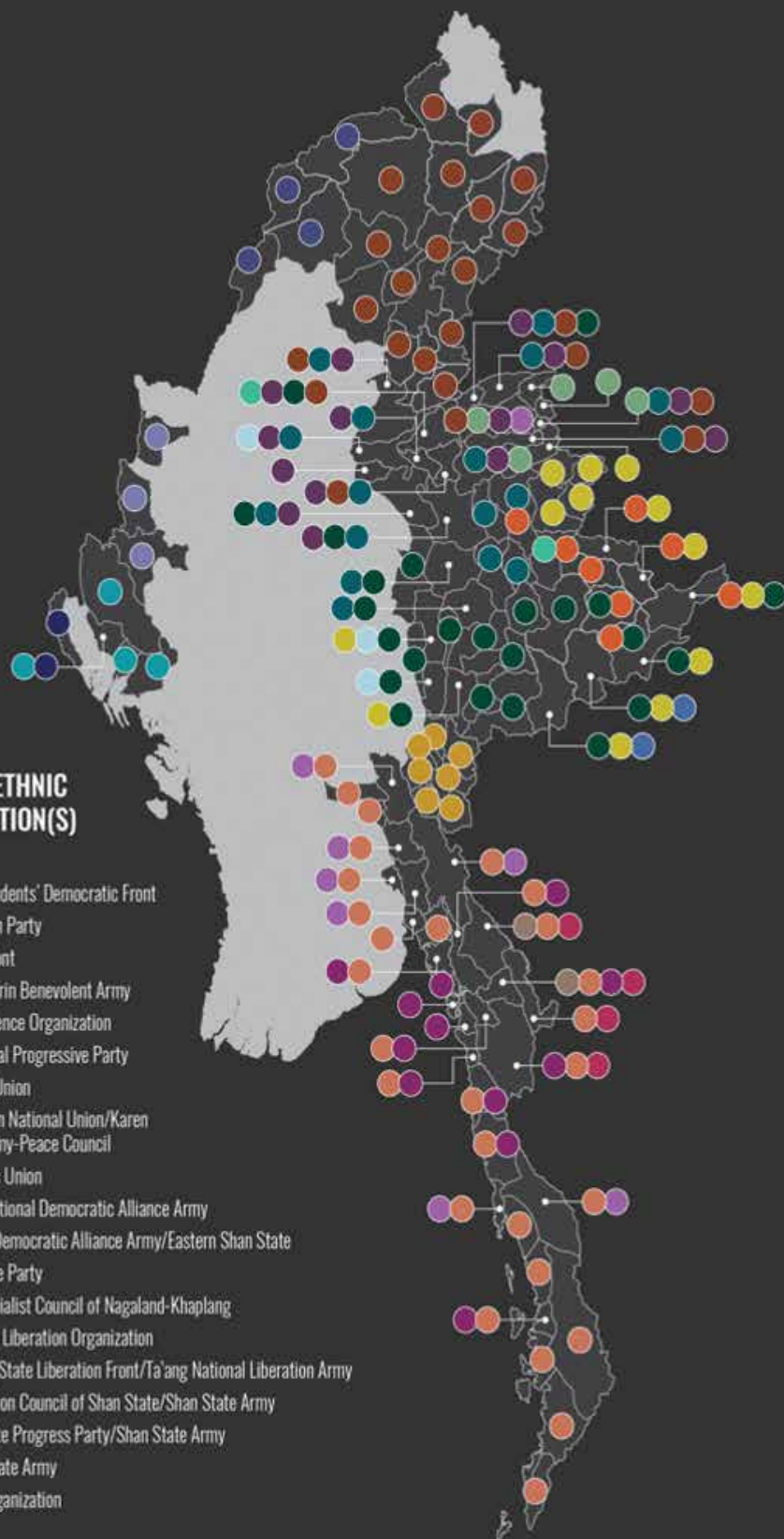

For oven: hjælpeteams, der praktiserer evakuering af tilskadekomne.

*Rapporten er tilgængelig på <https://asiafoundation.org/publications>

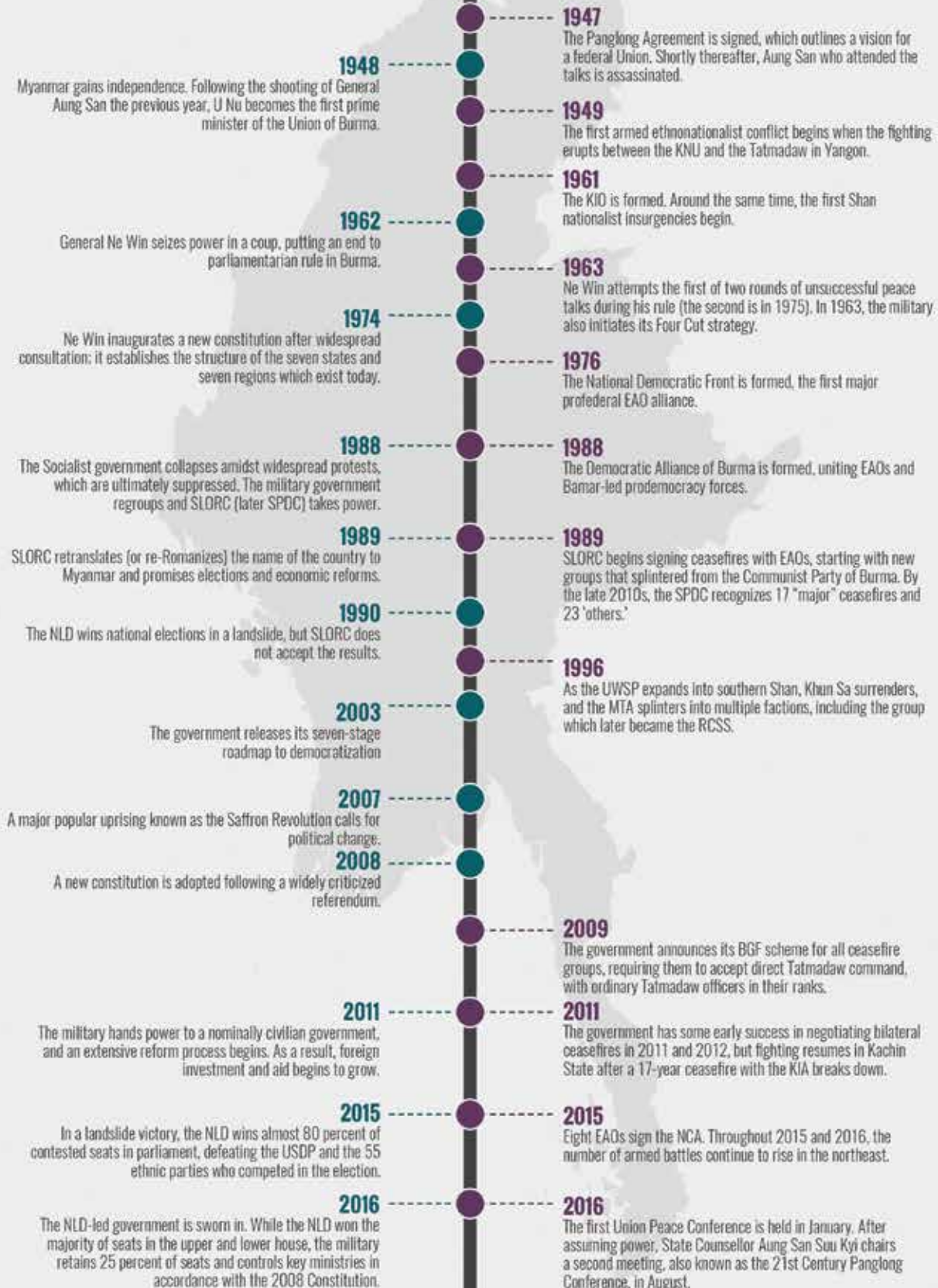
PRESENCE OF AN ETHNIC ARMED ORGANIZATION(S)

- **AA:** Arakan Army
- **ABSDF:** All Burma Students' Democratic Front
- **ALP:** Arakan Liberation Party
- **CNF:** Chin National Front
- **DKBA:** Democratic Karin Benevolent Army
- **KIO:** Kachin Independence Organization
- **KNPP:** Karenni National Progressive Party
- **KNU:** Karen National Union
- **KNU/KNLA-PC:** Karen National Union/Karen National Liberation Army-Peace Council
- **LDU:** Lahu Democratic Union
- **MNDAA:** Myanmar National Democratic Alliance Army
- **NDAA ESS:** National Democratic Alliance Army/Eastern Shan State
- **NMSP:** New Mon State Party
- **NSCN-IM:** National Socialist Council of Nagaland-Isak-Muse
- **PNLO:** Pa-O National Liberation Organization
- **PSLF/TNLA:** Palaung State Liberation Front/Ta'ang National Liberation Army
- **RCSS/SSA:** Restoration Council of Shan State/Shan State Army
- **SSPP/SSA:** Shan State Progress Party/Shan State Army
- **UWSA:** United Wa State Army
- **WNO:** Wa National Organization

A BRIEF HISTORY OF MYANMAR'S POLITICAL CHANGE AND

SUBNATIONAL CONFLICT

Høj Alarm:

Restriktioner Fortsætter i Det Nordlige Burma

Kachin staten og den nordlige Shan stat

Free Burma Rangers

Selvom medierne fortætter med at fokusere på rohingyaerne i Rakhine statens skæbne, fortsætter den burmesiske hær med at undertrykke etniske grupper i andre dele af landet. I det nordlige Burma fortsætter forfølgelserne af Kachin og Shan folkene, ignoreret og udokumenteret.

I løbet af 2017 har den burmesiske hær oprettet en følelse af frygt i det nordlige Burma i et forsøg på at undertvinge befolkningen for dets kontrol af ressourcer og land. Krænkelser af menneskerettigheder mod civile sker dagligt, og mange angreb har udelukkende til formål at indgyde frygt.

I Kachin og Shan staterne må de civile altid være klar i tilfælde af, at den burmesiske hær patruljerer eller sætter kontrolposter op. Civile er tvunget til at tjene militæret som prøvekaniner, en strategi

hvor mennesker bliver brugt som skjold, idet de risikerer at træde på landminer eller blive fanget midt i kampene.

Kontrolposter er meget almindelige ved floder og veje og udnytter ofte landsbyboere ved at kræve told for at krydse. "Alle motorbåde sejler løbende. De har allerede betalt penge (skatter) til autoriteterne, så de har tilladelse til at sejle," sagde La Sang, en Kachin soldat. "Men en korruption af bestikkelse fra civile til den burmesiske hær er almindelig. Når de burmesiske soldater ikke har nogle penge, gør de sådan. Når de har fået pengene fra bådejerne, lader de dem gå."

Uprovokerede angreb mod civilbefolkningen skete gentagne gange i løbet af året. I august måned angreb den burmesiske hær Kasung landsby i Myitkyina område og fordrev mennesker i det område i flere måneder. Ingen etnisk militære baser var

umiddelbart nær landsbyen og ingen etniske soldater var tilstede under angrebet, hvilket resulterede i, at en person døde, flere blev såret og over 1000 mennesker blev hjemløse i flere måneder.

Danai området led også da den burmesiske hær søgte at tage Maisong posten i Kachin staten fra Kachin Independence Army, KIA (Kachin uafhængighedshær) i juni. Efter den burmesiske hær overfaldt og sikrede Maisong posten, bombede de den nærliggende landsby N-ga Ga, og tvang landsbyboerne til at flygte til Nam Byu landsby. Landsbyboerne søgte tilflugt i KBC kirken i Nam Byu indtil den burmesiske hær begyndte at bombe kirken og landsbyen, hvilket tvang landsbyboerne til at flygte videre til Danai by. Fire landsbyer – N-ga Ga, Nam Byu, Htang Bra og Kawng Ra – blev angrebet og 409 mennesker var tvunget til at flygte.

Stemmer fra Burma

Navn: Saw Doh Say

Alder: 50

Landsby: Maw Chee, Karenni staten

“I 2004 hjalp jeg internt fordrevne mennesker med at flygte fra den burmesiske hær. De bar på store tasker og var meget bange... De var endda bange for at lave bål [til at varme sig på]... Jeg følte mig meget hjælpeløs... Så gik jeg op på toppen af et bjerg og bad for den burmesiske hær. Jeg bad om, at Gud måtte røre deres hjerter at de måtte lade disse landsbyboere være og ikke angribe dem. Dette var første gang jeg bad for mine fjender.

Sand fred kommer fra Gud. Så jeg ønsker, at alle mennesker i Burma må lære Gud at kende, så de kan få fred. Kampe vil altid være her, men alle kan få sand fred fra Gud.”

Navn: Naw Tereasa

Alder: 25

Landsby: Law Kee Der, Tæt ved Salween floden

“Min landsby er i bjergene og der er meget varmt. Den er bygget mellem to bække. Der er rismarker i dalen og folk durker desuden laudbrus i bjergene. Før den burmesiske hær kom, kunne vi gå i skole. I begyndelsen af skoleåret købte min mor en ny kjole til mig. Jeg elskede at have den nye kjole på i skole! Jeg ønsker, at mit folk skal få en god uddannelse og at de ikke vil være tvunget til at flygte fra den burmesiske hær. Jeg beder om, at vores ledere vil have visdom og at der vil komme fred.”

Navn: Naw Ester

Alder: 28

Landsby: Nya Yo Hta, Luthaw område, Muthraw distrikt

“Fordi den burmesiske hær angreb min landsby mange gange, sendte min far mig til en flygtningelejr. Jeg ville ikke være der, men endte med at være der i 10 år. Jeg ønsker at bo i en stabil landsby, der ikke er nødt til at flygte fra den burmesiske hær. Nu er det område hvor min landsby er forbedret fordi en ny vej er blevet bygget for at hjælpe landsbyboere med at transportere forsyninger og mad. Vi kan også bruge flere maskiner til at dyrke landbrug. Den burmesiske hær har ikke angrebet vores landsby i mange år, så vi føler os nu mere sikre. Jeg håber, at andre kan flytte fra lejrene til deres hjem nær mit område. Bed for, at den burmesiske hær aldrig vil komme tilbage til min landsby og for fred.”

Navn: Saw James Po

Alder: 28

Landsby: See Phyu Kaw, Karen staten

“Jeg husker engang vi høstede græs og en gruppe burmesiske soldater kom forbi og kidnappede mig. De tog mig til deres lejr og planlagde at gøre mig til porter for den burmesiske hær, men jeg flygtede mens de ikke kiggede. Den dag var en søndag og mange mennesker var på det lokale marked. Så kom den burmesiske hær og tog alle landsbyboerne fra markedet til deres lejr [som straf]. Alle landsbyboerne var i stand til at flygte fra de burmesiske soldater.

Jeg ønsker at se alle leve i fred og [beder om] at vi vil få mere frihed i Burma end vi har nu.”

Navn: Naw Gul Weh

Alder: 32

Landsby: Paw Na Moo Loo, Tæt ved Salween floden

“Min landsby ligger på en bakketop [og] der er en lille bæk, der løber igennem den. Alle landsbyboerne er landmænd. En gang tog min mor os ud [for at se] en fuld måne. Den var så smuk og jeg var glad den nat. [En anden gang] var der en traditionel Karen ceremoni, men den burmesiske hær kom og vi kunne ikke vende tilbage til landsbyen. Jeg håber, at jeg en dag vil være i stand til at leve frit i Burma med min familie og alle menneskene i Burma. Jeg beder om, at mine ledere vil lytte til Gud, høre ham og stole på ham, og at Gud vil give [dem] visdom.”

Navn: Saw Kwee Po

Alder: 26

Landsby: Kaw Poe Play, Bilin område, Karen staten

“[I min landsby] fejrer vi Sweet December hvert år for at fejre advent. Både kristne og buddhister deltager i festlighederne.

I 2005 kom DKBA til vores landsby, tog en af vores KNU medicinere til fange og låste ham inde i et hus. Han flygtede, og familien [der ejede huset] var tvunget til at betale fire køer som straf. Vi var altid bange for DKBA og den burmesiske hær. Jeg håber, at mit folk vil finde sand fred og frihed til at rejse og arbejde hvor end de vil. Bed for, at Burma må finde fred og kærlighed, og at de må hjælpe hinanden.”

Manden bag kameraet:

Monkeys Historie om en Redningsaktion Under Angreb

Burma og Irak

Free Burma Rangers

Jeg vil gerne dele hvad der skete mellem Gud og mig under vores seneste mission til Irak.

Ligesom ved enhver anden mission, efter at jeg blev ringet op af FBRs hovedkvarter, især hvis det er en international mission, beder jeg til Gud for at sikre mig, at Han ønsker jeg skal tage af sted. Det er en meget enkel bøn: "Gud, er dette dit kald eller ej? Hvis det er vil jeg gå. Hvis ikke, stop mig." Hver gang jeg er taget af sted, har jeg følt fred – undtagen ved den sidste mission til Irak.

Denne gang stod jeg ansigt til ansigt med svære situationer, så beslutningen om at hjælpe mennesker i nød var også svær. Jeg husker dengang vi reddede den lille pige: vi så mange, mange døde kroppe på og langs hovedgaden. Vi så også, at nogle stadig var i live blandt de døde kroppe. Nogle sårede mænd flagede med deres hænder og nogle børn løb og legede blandt de døde. Det gjorde mig meget ked af det, men det gjorde mig også bange for at hjælpe dem. Jeg forsøgte at vifte frygten væk og tænkte, "hvad hvis det var mine børn og min familie?" Jeg kom i tanke om Johannes Evangeliet 15,13 fra biblen, hvor der står: "Ingen har større kærlighed end den, der sætter livet til for at redde sine venner." Men i mit hjerte hørte jeg, "Herre, jeg er ikke klar til at høre dette ord."

Jeg huskede også et af mottoerne, som Free Burma Rangers følger: "Bliv ikke ledt af tryghed eller frygt."

Denne regel opmuntrede mig heller ikke til at udføre redningsaktionen, eftersom jeg er en person med frygt og dovenskab. Da vores leder, Dave, spurgte, "Hvem vil gå med mig?" Sagde jeg, "Zau Seng," (en anden FBR kameramand) i stedet for mig selv. Jeg vidste, at mange mennesker over hele verden bad for os, men jeg var stadig for svag til at forpligte mig til redningsaktionen.

Da vi talte om forskellige muligheder for at udføre denne aktion, havde vi brug for to ting: for det første havde vi brug for den amerikanske hær til at smide en røgbombe; for det andet havde vi brug for en kampvogn til at køre foran os som beskyttelse og til at skyde efter ISIS. Jeg tænkte, at hvis vi havde røg og en kampvogn, kunne jeg måske godt deltage i redningsaktionen. Men jeg turde ikke bede for røgen og kampvognen, for jeg var stadig ikke 100 % sikker på at jeg alligevel ville gå, og jeg havde ignoreret svar fra Gud mange andre gange i mit liv. Jeg kunne ikke forestille mig,

Til højre: Monkey med et kamera i hånden, Mosul.

For oven til venstre: Monkey og andre medlemmer af det irakiske team, der søger ly bag den irakiske kampvogn.

For oven til højre: Dave Eubank, der bærer pigen under redningsaktionen i begyndelsen af juni.

hvordan vi kunne få røgen fra amerikanerne, og de lokale autoriteter havde allerede nægtet vores anmodning om en kampvogn. Men Dave gav ikke op. Han bad og talte med venner og vores team talte og bad sammen.

Og så, mens vi talte om hvordan vi kunne udføre redningsaktionen fra en bygning ved hovedvejen, faldt en røgbombe ned fra luften. Vi stoppede med at tale og løb ned til hjørnet af vejen. En stor kampvogn kom og begyndte at køre mod hovedvejen. Dave begyndte at løbe og råbte, "Hvem som helst der vil med, kom nu!"

Jeg havde ikke tid til at tænke og tage en beslutning. Kun en ting råbte i mit hjerte, og det var, "Dette er Gud! Han er i det her."

Jeg løb og fulgte efter gruppen. Jeg kunne ikke tro, at vi havde fået både røg og kampvogn. Kampvognen var endnu større end jeg havde forestillet mig. Efter redningsaktionen stod jeg, vores mediciner Toh, samt vores anden kameramand Zau Seng, blandt de irakiske soldater. En af dem så mig i øjnene i noget tid uden at sige noget, men hans øjne var venlige. Så vendte han tilbage til bygningen og kom tilbage med en hat. Der stod "S.W.A.T." på den, og han satte den på mit hoved. "Wow, det er en ære," sagde Toh og Zau. Jeg kunne ikke tænke særlig meget. Jeg

forsøgte at samle mit sind.

Den nat genlevede jeg hvad der var sket og hvad jeg havde gjort:

- Vi havde gennemført redningsaktionen.
- Jeg havde nægtet at lytte til Guds ord fra Johannes 15,13.
- Jeg havde nægtet at lytte til vores ranger motto
- Jeg havde nægtet min leders kald
- Vi havde fået hvad vi var kommet for, selvom jeg personligt ikke engang ønskede at bede for det.

Tænk bare. Jeg var en del af dette på grund af Guds nåde og trofasthed. Jeg indså, at æren er Hans, ikke min. Jeg fortjener det ikke fordi jeg nægtede alle de ting, der skulle til, for at gennemføre aktionen. Kun på grund af Hans nåde og trofasthed til alle Hans skabninger, var jeg modig nok til at gå ud. Dette er grunden til, at jeg ønsker at skrive og dele dette med jer, for at give Ham ære.

Han er meget nådefuld og trofast mod dig, mig og alle.

Jeg ønsker at takke Gud for Hans nåde og trofasthed til os alle. Jeg ønsker at takke mennesker over hele verden for at bede for os. Jeg ønsker at takke vores team for at arbejde sammen som en familie. Jeg ønsker at takke vores ledere for at være modige og for at lede os i kærlighed.

Glemte og Forladte: Historier fra Rohingyaerne

Fra Burma til Bangladesh

I 2012 eksploderede vold i Arakan staten i det vestlige Burma, mellem Rohingya folket og Rakhine folket. I oktober 2016 lancerede den burmesiske hær en stor udrensningsoperation mod Rohingya folket som svar på et angreb mod en militær forpost. Tusinde af mennesker flygtede, og vidt spredte krænkelser på menneskerettigheder blev rapporteret.

D. 25. august 2017 udførte militæret endnu en serie angreb mod flere poster i Arakan staten og svarede igen med endnu en stor militær operation.

I de følgende to måneder efter d. 25. august 2017, flygtede over 600.000 Rohingya folk til Bangladesh. De bor nu i flygtningelejre og er afhængige af maduddelinger fra internationale organisationer. FNs Flygtningehøjkommissariat regner med, at næsten 14.000 af familierne i lejrene er ledt af en enkelt forælder, mens 3.400 familier er ledt af et barn.

Denne humanitære krise har været under opsejling i flere år og er en eksploderende spænding, der går tilbage til før 2. Verdenskrig. Som en ukendt menneskegruppe i Burma, har Rohingyaerne ikke noget statsborgerskab og heller ingen officielle identitetspapirer. De har indimellem levet i fred med deres Rakhine naboer, men begge grupper lever nu i frygt for hinanden. Rohingyaerne ønsker statsborgerskab, men lever stadig i frygt for fortsat misbrug og angreb fra den burmesiske hær.

Organisationer som Partners Relief and Development (Partneres hjælpe- og udvikling), har arbejdet der siden 2012 ved at give medicin, forsyninger og hjælp hvor de kan. I de næste par sider deler de og Free Burma Rangers om, hvordan det er at være i lejrene, hvem der er der, og hvordan vi kan bede for dem.

Bed, Arbejd og Lovpris

Bangladesh

Partners Relief and Development

Har du nogensinde ønsket blot at gemme dig fra alting? De øjeblikke, hvor alting omkring dig føles som om de er ved at falde fra hinanden – der er intet du kan gøre for at stoppe det og du kan ikke finde en udvej. Vi har alle haft dem: de dage, hvor vi vågner og ønsker at trække dynen tilbage over hovedet og bare fortsætte med at sove. De dage, hvor ingenting lader til at gå efter planen. De dage, hvor det bedste vi kan gøre, er at gemme os fra resten af verden. Måske endda tilføje en god portion tårer som prikken over I'et.

Ja. Det er ca. sådan jeg har det lige nu. Bortset fra, at tårerne ikke kommer og jeg har ikke fundet et godt sted at gemme mig. Der er arbejde, der skal gøres. Så jeg har lavet et mantra: bed, arbejd, lovpris.

Over 600.000 Rohingyaer har gennemført den rystende rejse fra forfølgelse i Myanmar til tvulsomme tilstande i Bangladesh. Ansigterne på de nyankommne er askegrå. De er chokerede, driver formålsløst omkring fra sted til sted og forsøger at finde en form for levestand og normalitet for dem selv og deres

familier. Stafylokokker, lungebetændelse og alvorlig underernæring bringer dem sammen på deres rejse. Grupper af hundredevis i lignende situationer danner en kø ved et kendt hjælpepuddelingssted, men hvordan kan de hjælpende nogensinde række ud til dem alle sammen? Man skulle tro, at det vil skabe optøjer og skubbende og råbende mennesker. Men der er intet af den slags. Det kræver energi, hvilket disse mennesker ikke længere har. I stedet står de sløvt i formation og håber, uden megen overbevisning, at i dag er dagen, hvor de når frem til den kostbade hvide sæk med mad.

Når jeg går rundt i lejrene og ser på de indsinkne ansigter hos de nyankommne, minder det mig om hvad jeg lærte om 2. Verdenskrig da jeg gik i skole. Ordet folkedrab er blevet kastet frem og tilbage i medierne for at beskrive situationen. Og fra hvad vi har set og fra de historier vi har hørt, er der ikke andre måder at beskrive det på. Det er dette, der får en til at ville gemme sig væk og bare græde. At være vidne til det, at se hvilken påvirkning det har på hele dette fællesskab, er næsten for meget. En

For oven: en teammedarbejder fra Partners sammen med en sørgende mand (Foto: PRAD).

Modsat for oven: improviserede boliger ser forskellige ud i flygtningelejrene. Her er et bo sammensat af blot et par stykker stof og nogle stolper.

Modsat for neden: Rohingya-kvinde, der venter på mad og forsyninger.

Retten skal bo i ørkenen, retfærdigheden på Karmel. Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid. Esajas 32, 16-17

del af mig ønsker at ignorere det, gemme mig væk og vente til det hele er slut. Men det vil ikke ændre noget. I virkeligheden er det den slags opførsel, der er skyld i hele denne situation. Og det er ikke en mulighed. Så jeg beder i stedet. Jeg beder for en forandring af hjerterne hos forfølgerne, at de vil blive dømt. Jeg beder om, at de må få medfølelse for de mennesker de forfølger. Jeg beder om at de må indse den ondskab der er blevet begået, og at de må søge tilgivelse for dette. Jeg beder om, at de rette organisationer og mennesker må komme til Bangladesh og til Sittwe, og arbejde med at give hjælp og udvikling til Rohingyaerne. Jeg beder om mod til fortsat at gå i tro og til at tjene Rohingya folket, til at vise dem at de er elsket, at de har værd og at de ikke er alene. Jeg beder om at vi må se Rohingya folkets styrke i deres fællesskaber, og at vi vil være i stand til at bringe udvikling, hjælp og nåde ind i deres liv.

Intet af dette er opnået på egen hånd. Så nu arbejder vi. Vores teams kommer hver uge for at samarbejde med det lokale personale. Vi arrangerer og assisterer med uddeling af pakker med mad, madpakker med højt proteinindhold (til de særligt underernærede) og presenninger til at gøre deres hjem stærkere. Vi laver interviews og tager billeder og filmer for at dele deres historier med resten af verden og for at give dem deres stemmer tilbage. Vi opmuntrer vores Rohingya Community Health (Rohingya fællesskabs helbred) elever, som har modtaget træning i

løbet af de seneste tre år med at gå ud, finde de syge som ikke kan nå til en 'etableret' klinik og give dem den behandling de har brug for. Vi genevaluerer og genberegner konstant for at sikre os, at det arbejde vi gør vil styrke Rohingya folket.

Hvor kommer lovprisningen ind? Jeg ved, at du stiller dig selv dette spørgsmål. Hvordan kan man finde noget at lovprise Gud for, når dette er en realitet? For at være ærlig, er det nemt. Gud er god og hans løfter er sande. Han er konstant, midt i dette kaos. At leve i situationer, hvor det ser ud som om der ikke er noget håb, finder mennesker stadig tid til ægte glæde. Børn samles rundt om de mærkeligt udseende fremmede og fylder lejren med latter. Ivrigt deltager de i de lege som vi tilbyder. The Community Health Workers er ivrige efter at hjælpe i en klinik for at hjælpe deres folk, og er bagefter opstemte efter at have opdaget deres nye viden og talenter. Interesseorganisationer fra over hele verden står sammen for at hjælpe Rohingyaerne. Lokale bangladeshere tilbyder frivilligt deres tid ved at uddele mad og materialer til at bygge hjem til deres nye naboer. Ja, lidelsen er alvorlig. Ja, forfølgelsen fortsætter. Ja, vi er stadig midt i et folkedrab. Ja, der er en hel masse arbejde at gøre. Men midt i dette er der øjeblikke med glæde og håb, der skinner igennem. Det er i disse øjeblikke, at jeg finder grund til at lovprise.

Bed, Arbejd. Lovpris. Og sådan fortsætter vi...

Fra et Barns Synspunkt

Cox's Bazar, Bangladesh
Free Burma Rangers

Shamim og Rafi* deler et hospitalsværelse i Cox's Bazar, Bangladesh. De har næsten samme alder – Shamim er syv og Rafi er otte år. Men det er ikke kun de to, der er der. Mahammed er der også. Han er en mand, ældre end dem – måske lige så gammel som deres fædre. Og der er også en anden, en gammel mand, i den anden ende af værelset. Han har et lille gråt skæg, der får ham til at ligne en ged. Han har hele tiden en masse familie rundt omkring sig. Og så er der selvfølgelig deres mødre.

Shamim og Rafis tøj er næsten helt ens: et par meget små short. Shamims er grønne og Rafis er røde. Det er meget varmt på hospitalet, så det er alt de har på. Bortset fra gipset på deres ben – selv dette er det samme hos dem! Shamims har gips på sit venstre ben og Rafi på sit højre. Gipset er meget stort og varmt – det går hele vejen fra deres tæer og op over knæene. Det er også tungt. Det er ikke let at bevæge sig. Men her på hospitalet kommer maden hver dag i to store gryder. En med ris og en med

** Navnene er bleuet ændret af sikkerhedsmæssige grunde*

Til venstre: Shamim på hospitalet i Cox Bazar

karry. En Mand skubber maden rundt på en vogn og putter noget på deres tallerkener, så de behøver ikke stå op for at spise. De kan bare spise i deres senge.

Og Shamims mor kan hjælpe ham med alt andet. Hun er meget stærk. En gang bar hun ham i otte dage. Det var dengang hans ben først begyndte at gøre ondt og han ikke kunne gå. Han var så bange dengang. De onde soldater var kommet til hans landsby. Han vidste at de var onde da de kom. De var de samme slags soldater, der havde dræbt hans far tidligere. En dag da han var fem år gammel, blot et barn, kom hans far ikke hjem fra sin fiskebåd. Mange mennesker i hans landsby fiskede, og floden var meget stor der og omringede landsbyen. Hans far plejede at komme hjem hver dag og lugte af fisk, og nogle gange gik Shamim ud til den store flod sammen med ham og så ham rense nettene. Han elskede at røre ved de små sølvfarvede fisk, som hans far tog til markedet for at sælge. Han ville klatre op i båden og lade som om han var en fiskermand. Han forsøgte at løfte årerne, men de var meget tunge. Hans far var meget stærk, så det var ikke noget problem for ham at bruge dem og fange alle de fisk. Men en dag kom han ikke hjem, og senere fortalte Shamims mor ham, at han aldrig mere ville komme hjem. Hun pegede på soldaterne der havde slået lejr uden for landsbyen, og sagde, "de dræbte din far." Og da vidste han, at "dræbt" betød "aldrig komme tilbage."

Så da soldaterne kom til landsbyen, vidste han at de var onde. De bar alle grønt tøj, samme farver som blade. De bar store geværer og havde store knive og så meget vrede ud. Først sagde de ikke noget til ham, men de var overalt i landsbyen. I tre dage var de der og de stod bare rundt omkring og talte med hinanden. Men så en aften kom de alle ind og råbte, affyrede deres våben og svingede med deres store knive. Shamim var meget bange. Han løb til sit hus. En soldat kom ind og Shamim forsøgte at gemme sig, men soldaten fandt ham, pegede sit gevær mod ham og skød. (Da Shamim fortalte denne del af historien, lavede han livlige

bevægelser med armene, hans øjne blev store og hans stemme var opildnet).

Shamim besvimele. Hans mor kom ind og fandt ham. Han var blevet skudt i underbenet, og kuglen havde brækket begge knogler. Hun fandt en klud og brugte den til at stoppe blødningen, forbandt ham, samlede ham op, og flygtede. I tre dage bar hun ham og han holdt fast i livet, men forblev livløs. Endelig vågnede ham og bad om vand.

Da han vågnede gjorde hans mave ondt, han var tørstig og ikke mindst gjorde hans ben meget ondt. Han kunne slet ikke gå. Hans mor bar ham. Han kiggede rundt og vidste ikke hvor han var, men der var en masse træer. Han kunne ikke se andet end træer. Måske var det godt. Måske kunne de onde soldater ikke finde dem blandt træerne. Men der var ikke noget at spise. Efter at de havde gået i lang tid, mødte de nogle andre mennesker, som også gik. Disse mennesker flygtede også fra de onde soldater. De havde noget mad som de delte med dem, bare en lille smule. Og de fortsatte med at gå, nu alle sammen.

Så blev træerne færre. Shamim så mere lys komme ind mellem trætoppene. Han kiggede og så en stor flod. Det fik ham til at tænke på floden hjemme i hans landsby. Der var mange mennesker der. Han tænkte, om de måske havde mere mad. Han hørte sin mor tale med de andre mennesker. "Vi er nødt til at krydse den." "En båd vil komme." "Det koster penge." "På den anden side har de mad og der er ingen burmesiske soldater." "Min fætter er der nu. De har ris." "Min bror tog derover for en uge siden. De venter stadig på et sted at bo."

Shamim blev bange. Et ord blev hængende i hans tanker. Penge. Havde hans mor penge? De var nødt til at krydse floden. Der, på den anden side, kunne de onde soldater ikke nå dem. De ville vel ikke følge dem derover. Det sted blev kaldt Bangladesh. Det var et sted, hvor soldaterne ikke kunne komme. Shamims mor så ham sætte sig ned. Så satte hun sig også ned. Hans ben gjorde ondt. Det begyndte at blive mørkt og han faldt i søvn.

Han drømte, at de vrede mænd i grønt tøj jagtede

ham. De havde små stjerner på skuldrene. Deres munde var vendt nedad i vrede råb. De affyrede deres våben mod ham og svingede deres store knive. Han løb og skreg i frygt, men så kun træer. Så vågnede han. Hans mor holdt ham ind til sig og lullede ham mens hun kiggede frygtsomt ud i mørket. De sad sådan, indhyllet i hinandens arme, mens lyset langsomt kom tilbage på himlen. Shamim holdt blikket fæstnet mod floden for at se, om der kom en båd. Snart kom der en stor båd. Hans mor samlede ham op igen at de gik ned mod flodbredden. En stor gruppe mennesker skubbede hinanden foran båden. Da de så Shamims ben – så blodigt, beskidt, og opsvulmet, og han havde ikke lyst til at bevæge det eller røre ved det – da de så det, lod de ham og hans mor frem til båden. Hans mor havde nogle penge – Shamim blev så glad! – som hun gav til bådføreren. Mændene hjalp hende

med at bære ham op i båden. Det var en meget stor båd, større end den hans far plejede at sejle i. Shamim faldt i søvn i båden og vågnede igen, da en eller anden bar ham. En stor mand, der bar en blå uniform. Han kaldte efter sin mor og så sig hurtigt omkring – og der var hun. Hun strakte sig ud og tog hans hånd. “Vi er okay nu.”

Shamim kiggede sig over skulderen på den store mand. Der var floden og på den anden side var der bjerge og mange træer. Han forestillede sig hundredevis af onde soldater, der bevægede sig rundt mellem træerne med deres geværer og knive. Nu kunne de ikke nå ham. Han ville aldrig tage tilbage dertil. Den store mand satte ham på en lastbil, og hans mor kom også med. Og nu er han på dette hospitalsværelse sammen med Rafi. Rafis ben var blevet brændt da soldaterne satte ild til hans families hus. Men det er en anden historie.

For oven: Rohingya flygtningelejr på Teknaf halvøen, Bangladesh.

Pastor fra Wa staten, John Saniex (til højre) og pastor Sam Mung, der døber 74 nye troende fra Wa staten mellem 9.-16. oktober og 9.-14. november 2017 i Huay Awe distriktet det sydlige Wa område i Shan staten, Burma. Pastor John oversatte evangeliet til Wa sprog og uddelte over 10.000 bibler til Wa børn, familier og soldater i det sydlige Wa område.

Den Globale Bededag for Burma sker hvert år den anden søndag i marts. Vær sammen med os, når vi beder for Burma! For mere information e-mail info@prayforburma.org.

Tak til Acts Co. for deres støtte og for at printe dette blad. Bladet er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Alle ophavsrettigheder til teksten er forbeholdt CCB 2018. Design og layout af FBR Publikation. Alle rettigheder er forbeholdt. Dette blad må gerne kopieres, hvis de rette anerkendelser er givet til tekst og billeder. Alle ophavsrettigheder til billeder er forbeholdt Free Burma Rangers (FBR), medmindre andet er angivet. Skriftsteder er taget fra den autoriserede oversættelse fra 1992, medmindre andet er angivet.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 392, Chiang Mai, 50000, THAILAND
www.prayforburma.org info@prayforburma.org